

alpestre [Panțu].—*Priboiu*, *Geranium macrorrhizon*; Dik-wurzeliger Storchnabel [Marian Serb. II, 277; Mangiuca, Cal. 1883, ap. ; Tiktin]. — Fructul geraniaceelor seamănă cu un cioc de cocostârc (Storchnabel! *Prodan* dă și numele românesc de „Ciocul cocostârcului“) sau cu un cuiu ; e așezat oblic față de tija plantei. Asemănarea cu forma primitivă a instrumentului de fierar e evidentă¹.

VALERIU L. BOLOGA.

Voină.

Cuvântul se găsește la Damé, *Nouveau Dictionnaire Roumain-Français*, cu indicația [Trans.] : „nouveau marié; la Frâncu-Candrea, *Rotacismul la Moși și Istrieni*, p. 65 : „un bărbat tinerel de curând însurat“; la Mândrescu, *Literatură și obiceiuri poporane*, București, 1892, p. 111, unde are înțelesul de bărbat, d. ex. :

„Măi nevestă cu chindeu,
Cum o duci cu voina tău?“

și la Teodorescu, *Poezii populare române*, București, 1885, p. 86 :

„Iar ea le grăia :
— Nu mi-e frățior,
Nici nepot de sor,
Ci-i drag voinea-al meu“...

și înseamnă logodnic, deoarece câteva rânduri mai jos fata vorbește de nunta ei.

¹ Amintesc că am mai găsit pentru *priboi* :

1. Deal tinos [*Densusianu*, Tara Hattegului]. — Loc rău, stâncos, de trecut numai cu piciorul (Hatteg). — Germ. „Reute“ [Alexi], loc care trebuie ameliorat. — Adaog că planta *geranium macrorrhizon*, *priboiu*, crește în catena sudică a Carpaților pe „stânci, dărâmături de stânci“ [*Prodan* „Flora“, Cluj 1923, pag. 669].

2. Un joc cu lăutari [*Pamfile*, Jocuri III, p. 10]. Pamfile nu dă amănunte.

3. Germ. „Wasserwirbel“ [Barcianu].

4. A *priboi* „könen“

E evident că acest cuvânt derivă din vsl. *voină* ‚miles’ și ar putea fi un pendant al lui *miles* > *mire*, etimologie dată de Cipariu.

Desvoltarea semantică dela soldat la ‚logodnic, bărbat tânăr, bărbat’ pare însă să se fi făcut în serbo-croată, de unde a intrat în limba română. Miklosich în *Lexicon palaeoslovenico-graeco-latinum*, la articolul *voină* ‚miles’, dă și forma sârbească *vojno* cu înțelesul de ‚maritus’; de asemenea și la Karađić, *Lexicon serbico-germanico-latinum*: *vójno* ‚maritus’. Forma feminină românească nici nu s’ar putea explica din *voină*, ci mult mai ușor din *vojno* (cf. slovo > slovă, trlo > târlă, okno > ecnă, etc.). *Voinea* s’a putut forma prin adăogarea sufixului *-ea*, dacă n’a existat cumva în sârbă sau bulgară forma **vojnjo*, *-o* și *-jo*, sufixe care formează ipocoristice.

Voina și *Voinea* există la noi și ca nume de persoane — și trebuie derivate din numele de persoană bulgare *Vojna*, *Vojno*. (V. Jahresbericht XXVI—XXIX, p. 136).

Răspândirea geografică a lui *voină* nu infirmă ipoteza împrumutului sârbesc, deoarece se întâlnește în Transilvania, Țara Moșilor (Frâncu-Candrea) și în județul Mureș (Mândrescu).

În Banat nu e semnalat. Exemplul din colecția Teodorescu e luat dintr’o poezie populară comunicată de C. Manescu, fără indicația regiunii de unde acesta a auzit-o.

E. PETROVICI.

NOCH EINMAL LÄPÄDA UND RÄBDA.

Die beiden von mir in DR. I 220—4 aufgestellten Etymologien *liquidare* und *rigidare* haben in der ersten Zeit manche zustimmende Beurteilungen gefunden, von denen mir besonders die Meyer-Lübkes¹ und die des Herausgebers dieser Zeitschrift wertvoll waren. Später aber sind von

¹ „Glücklich scheint mir die Zurückführung von *läpäda* auf *liquidare* und *räbdä* auf *rig(i)dare*“. Z. r. Ph. Bd. 43. 230.